

и тирамъ устремленъ къмъ своята целъ желана. 7.
Не, опомни се ти! Азъ сама съмъ, що бѣга,
орядъе съмъ азъ на най-злосъдѣнъ тайни!
Знаешъ ли, съмъ-съ душа, създадена отъ прака!
Къде отивамъ? Самъ не знаа. Но ме тласка
единъ неслучаенъ духъ, една асѣба безумна.
Умира всичко, що измоя нѣтъ се мѣне.
Торко му, който ме допре! Отъ моя нѣтъ
асѣбовенъ бѣгай ти! Ти, азъ, безъ да искашъ,
бихъ зло ти причинилъ!

Дона Соль

О, Боже!

Хернани

Моятъ дяволъ

ондасъ е, не би могълъ да сътвори
за скръбниъ ми духъ-ни щастие, ни радостъ.
Не си за мене ти, брѣгъ господаръ души! —
и ако някога неето се усмири
на мена — не вѣдай! — туй каситика е било!
Херцога ти взими!

Дона Соль

но спрете най-подиръ!

Нещастното струе разкъсайте, разбихте!
Не ме обвиняйте!

Хернани

За тебе да въ бихъ всичко —
Не се губи, се азъ отъ тебе бѣгамъ, скитна!

Дона Соль

Не би се стърбя, но — азъ ще умира отъ туй.

Хернани

О, да утѣшишъ! За мена не гива да умирашъ!
Дона Соль избухва въ плачъ.

О, ето!

Хернани стѣа до нея.

Не плачи! — Виновенъ азъ съмъ пакъ!

И знамъ, ще ми простишъ. Но кой ли ще ти каже,
како страдашъ азъ, слеза, когато твоя взоръ
както минава по мой! Прости, бихъ искалъ азъ